

Cetatea Cavalerilor

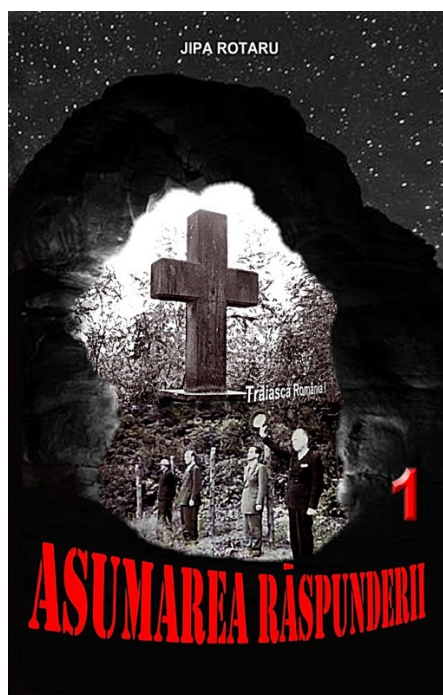
Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meşinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

JIPA ROTARU - ASUMAREA RĂSPUNDERII

„Antonescu! Regele, mai mult ca oricare altul în această țară, știe cât îți datorează România Mare!”

(Regele FERDINAND I)

„M-am străduit să dau Țării onoarea și dezrobirea și să șterg petele neiertătoare ale trecutului, fiindcă fără onoare și drepturi, fără încredere și dreptate, un Neam nu poate trăi.”

(Mareșal ION ANTONESCU)

Studiu **ASUMAREA RĂSPUNDERII**, al prof. univ. dr. **Jipa Gheorghe Rotaru** – Comandor (r), istoric militar, trage cortina celor 7 pagini ale Prefetei, pornind în marșul *Asumării răspunderii* pe aliniamentul altor 7 pagini, trecând apoi cutezător la asaltul *Resorturilor asumării slujirii cu responsabilitate a intereselor țării și neamului*, desfășurat pe elaborarea strategică a celor 32 de pagini încărcate de cercetare, sânguință, abnegație, spirit, tenacitate științifică și disciplină academică militară.

Documentele inedite ocupă cele 106 poziții ale Listei bibliografice de 4 pagini, iar Anexele completează Divizia Memoriei Documentelor pe următoarele 239 de pagini.

ASUMAREA RĂSPUNDERII se adaugă șirului mare de lucrări elaborate minuțios, migălos, prețios, testamentar, Pantheonului național spiritual, impunându-se ca un studiu de referință, mai ales că s-a țesut și pe **ASUMAREA CURAJULUI autorului**.

Istoricul militar **Gheorghe Jipa Rotaru** nu aduce un *cult al personalității* Mareșalului Ion Antonescu, pentru că însuși personajul colosal ION ANTONESCU și-a clădit pe temelia Destinului vieții lui, altarul persoanei sale creștine, respectiv cultul unicității personalității sale, care îl așează de la sine, ca Icoană a Eroului – Martir în lumina Apoteozei Adevărului.

Cultul personalității nu este o persiflare politicianistă a demagogilor parveniți, a slugarnicilor Oculței, a vrăjmașilor de Neam, a urătorilor de Biserică, a celor care fug permanent de Adevăr, ci o cunoaștere, o recunoaștere, o cinstire a persoanei și memoriei celui care și-a întrupat viața întru Destinul Neamului, venerându-l.

Cultul personalității nu este altceva decât arderea FIINȚEI metafizice în flacăra mistică a PERSOANEI care dă strălucire și lumină sieși și celor din jur!

NERECUNOȘTIINȚA este unul dintre cele mai grele păcate, strigătoare la cer, asemănătoare celor împotriva Duhului Sfânt, care se plătește de către toți politicienii și toți factorii de răspundere care o slugărnicesc. **NU SE IARTĂ NICIODATĂ!**

Orice început începe cu Începutul. Purcederea din sânul Mamei sale, distinsa aristocrată BARANGA, apoi răsfățul din brațele alintării, l-a făcut pe copilul **Ionel** să țâșnească din îmbrățișarea Dumbravei minunate a Copilăriei, ca o *predestinare* prin descendența ostășească spre memoria Marilor Comandanți Români și străini.

Se poate spune fără nici o ezitare că nașterea viitorului Mareșal a avut ca prim botez, auspiciul RĂSPUNDERII, țesătură tainică prin care s-a urzit întreaga sa viață, dar în mod plenar VOCAȚIA și MISIUNEA sa de Conducător, de Voievod ales.

Spiritul RĂSPUNDERII naște și renaște cea mai nobilă ASUMARE!

Celor sortiți să călăuzească DESTINUL Neamului, sunt hărăziți de Dumnezeu, de la naștere până la moarte să crească viguros întru virtute, să se desăvârșească deodată cu ASUMAREA RĂSPUNDERII în toate etapele vieții, slujirii și slăvirii, devenind astfel, Alter-egoul moralei sale creștine pe care se dăltuiește caracterului ONOAREA demnității alese coființiale, eterne întru Dumnezeu și Neam.

„Onoarea, spunea marele filosof evreu-german Artur Schopenhauer (1788-1860), este *conștiința exterioară, iar conștiința este onoarea interioară.*” (Th. Simenschy, *Un dicționar al Înțelepciunii*, Ed. Junimea-Iași, 1979)

De la ciclul primar până la Școala Superioară de Război, pașii copilului, zelul adolescentului, bărbăția adultului, autoritatea oștenului, demnitatea conducătorului au parcurs doar calea EXCELENȚEI. Dincolo, însă, de toate aceste cunoașteri, urcări, înălțări, deasupra meritelor sale, ION ANTONESCU rămâne în Istoria național – universală, UN MARE CAVALER AL ONOAREI, noblețe atinsă de puțini bărbați militari ori civili în Istoria lumii, precum marele Duce francez **Henri de Rohan**.

Când era comandantul armatei franceze în aliata sa Elveție, a rupt intrigile cardinalului-premier Richelieu prin care îi cerea să-i trădeze pe elvețieni: „**Dacă nu mi se dă posibilitatea să fiu totodată un francez și un om de onoare, atunci prefer acest din urmă lucru, chiar dacă ar trebui să rămân fără patrie!**” (Generalul Ion Gheorghe, atașat militar și ambasador la Berlin 1940-1944, *Mareșalul Antonescu – Un Dictator Nefericit*, Ed. Machiavelli, București-1996, p.343)

În aceeași notă de demnitate se aude și strigătul de la Pavia al onoarei regelui Francisc I: **Tout est perdu hors l'honneur!**

Onoarea este Efigia demnității Cavalerului Valah prin excelență!

Poate aud și larvele politruce cum inspirat le numește Generalul aviator (r) **Radu Theodoru**, „speța viermiformă de ordonanțe ale intereselor străine”, colecționară de „acuze și teze preluate și încornorate de vicleimul bacșișarilor din presa finanțată de ocultă... Scribi cumpărați astăzi ca și în timpul ocupației bolșevice, politicieni acefali, subordonați intereselor străine, după asasinarea Mareșalului, înrolați sub flamura kominternului, astăzi sub cea a Noii Ordini Mondiale condusă de ocultă financiar-militară occidentală, au dus și duc o **campanie nemernică de profanare a memoriei naționale, a reprezentanților emblematici care au ilustrat conștiința de sine a românilor; sub dictatul kominternist prin holocaust cultural, adică prin spălarea memoriei colective scoțând momente cheie ale istoriei și personalitățile care le-au exprimat din circuitul învățământ-cultură, sub dictatul oculte-suprastatale prin denigrare și minimalizare, de la așa zisele manuale alternative până la marile campanii de presă susținute de misiții oculte.**” (Radu Theodoru, *Mareșalul*, Ed. Lucman, București-2012, p. 7-8)

Clarviziunea generalului **Constantin Prezan**, viitorul Mareșal, unul din brațele mari și tari ale Înfăptuirii Daciei Mari, respectiv România Mare, a determinat apropierea, cunoașterea, colaborarea, prietenia, fidelitatea, camaraderia, eroismul și martiriul dintre conducătorul Statului Național, ION ANTONESCU și ministrul său de Război, generalul CONSTANTIN PANTAZI.

Aprecieria generalului Constantin Prezan, privindu-l pe ofițerul Antonescu, apropiatul său colaborator este destul de grăitoare: „... **este un ofițer de o mare valoare, cu cunoștințe, vederi limpezi, energie, conștiință, forță de lucru și mult caracter. Merită cu prisosință pentru binele Armatei, a fi pus cât mai repede pe treptele mai înalte ale ierarhiei.**” (c.f. Jipa Rotaru, *Asumarea Răspunderii*, Ed. Ro.cart, București, 2019, p. 10)

Citatul ales cu grijă, *non multa sed multum* a fost aproape neîntrerupt. „Vrea să cunoască și să priceapă în adâncime resortul acțiunilor marilor căpitani ai timpului: Alexandru Macedon; Hanibal, Scipio Africanul, Cezar, Gingis Han, Napoleon, Moltke. A meditat serios la portretele lui Plutarh și a intrat în toate amănuntele științei, artei și vieții lui Foch, Ludendorff, Petain, Hindenburg, Napoleon.” (General de corp de armată Constantin Pantazi, *Cu Mareșalul până la moarte. Memorii*. Ed. Publiferom, București-1999, p. 10)

Format în lumina, prestanța, geniul și autoritatea generalului **Constantin Prezan**, ofițerul de excepție a devenit unul dintre **MARII OSTAȘI** ai **PATRIEI**, dăruindu-se cu trup și suflet Națiunii și lui Dumnezeu, de la războaiele balcanice, cel de întregire și cel de reîntregire, până la demnitatea cu care a sfidat moartea trimisă de devotatul ei regal, monarhul **mișel** – Michail I, în Valea Piersicilor de la Jilava.

Privit prin câteva dioptrii socio-psiho-politico-raționale **TRĂDAREA** regelui Michail I de la 23 August 1944 apare astfel:

Iuliu Maniu, la puțin timp: „Ziua de 23 August este o zi de biruință și un izvor de propășire națională.” (Vasile Niculae, Ion Hincioiu, Stelian Neagoe, *Doctrina țărănistă în România. Antologie de texte*, ed. *Noua Alternativă*, București, 1994, doc. 81,p.269)

Avocatul de Bădăcin și lider țărănist ultradilematic uitase de recunoștința afirmată în 18 Iulie 1941, după eliberarea marilor cetăți românești Cernăuți și Chișinău de sub sovietici: „...**Recunoștința țării pentru generalii, ofițerii și soldații români și pentru Dv., Domnule General, Comandantul de Căpetenie, va fi eternă.**” (Ion Calafeteanu, Iuliu Maniu-Ion Antonescu. *Opinii și confruntări politice. 1940-1944*, p. 78-80; Gh. Buzatu, Stela Cheptea, Marusia Cîrstea – editori, *Pace și Război (1940-1944)*, *Jurnalul Mareșalului Ion Antonescu*, vol. I, Casa Editorială Demiurg, Iași-2008, p. 489)

Corneliu Coposu, după 1989: „23 august 1944 a fost **salvator pentru România.**” (Corneliu Coposu, *Confesiuni. Dialoguri cu Doina Alexandru*, Ed. Anastasia, București, 1996, p. 53)

Iată și părerea Mareșalului față de liderii țărăniști, datată după 16 Septembrie 1940:

„**Partidul național țărănesc este o emblemă, o problemă și o dilemă. Emblema este Mihalache: țăranul român cu perciuni de jupân. Problema: Dr. Lupu – nu are talent și vorbește; nu are bani și trăiește, iar natura l-a făcut roșu ca să nu roșească. Dilema: Dl. Maniu, când poate veni la putere nu vrea și, când vrea, nu poate.**”

(ANIC, fond Ion Antonescu, dosar 4/ 1929-1942, f. 144)

Ioan Scurtu: „După ce Ion Antonescu s-a anunțat în audiență, regele, împreună cu generalul Sănătescu, generalul Aldea, Grigore Niculescu-Buzești, Ion Mocsonyi-Styrcea și Mircea Ioanițiu au discutat în legătură cu atitudinea ce trebuia adoptată... În acest scop, garda Palatului a fost pusă în alarmă; începând cu ora 12 toate intrările în Palat, mai puțin cea din aripa Crețulescu, pe unde urma să intre cei doi Antonești, au fost baricadate și pregătite pentru respingerea unui eventual atac. **Aceste măsuri arătau limpede că, în fapt, obiectivul fundamental al regelui Mihai era arestarea mareșalului.**” (Universitatea Spiru Haret – Ioan Scurtu, *Istoria contemporană a României (1918-2003)*, Ed. Fundației România de Măine, București 2003, p. 100)

Pamfil Șeicaru la câțiva ani din exil: „**La nici un popor istoria nu a înregistrat un caz similar de orgie a renegării naționale. Nu numai că s-au predat armatei Rusiei sovietice 170.000 de ostași oțeliți în trei ani și două luni de război, dar s-a surpat rezistența morală a nației prin violența cu care partidele democrate au pledat culpabilitatea României, în speranța că își vor găsi titluri la recunoștința învingătorilor.**” (Pamfil Șeicaru despre 23 august 1944, citat de Constatntin Hlihor, *Armata Roșie în România*, ed. Pro Universitaria, București-2012, p. 30)

Drama Mareșalului s-a contopit cu **DRAMA României**, care a îndurat, a suferit, a pătimit **TRAGEDIA unui DESTIN**, impus, improșcat, urgisit, profanat mai întâi de un rege corupt până în

măduva oaselor, trădător și ucigaș, de fiul (?!) acestuia, **mișel** – Michail I, care l-a depășit în tot răul prin trădare, vânzare, lașitate, minciună, de camarila Palatului dirijată de mama sa, grecoaica prințesă Elena, de iresponsabilitatea liderilor politici *istorici*, neasumați **RESPONSABILITĂȚII** istorice și de primul aliat, Horia Sima, alias Iuda Iscarioteanu al românilor.

Fatalitatea a venit și ea peste noi și prin faptul că Mareșalul, Conducătorul Statului Național n-a avut șansa colaborării cu unul dintre cei mai curați, curajoși, cavaleri și mistici ROMÂNI, mai ales că îl prețuia într-un mod deosebit, camaraderesc.

„**Regimul politic**, consemnează autorul Jipa Rotaru, *instaurat de Ion Antonescu în toamna anului 1940 a fost un regim de autoritate personală, colaborând într-o primă și scurtă perioadă* (Septembrie 1940-Ianuarie 1941) *cu Garda de Fier, bazându-se apoi pe o serie de generali, ofițeri, economiști și oameni politici puși la dispoziție de partidele istorice.*” (pag. 12)

Cu privire la Garda de Fier, trebuie menționat faptul că ea nu mai exista atunci. Elita ei (peste 250 de lideri), fusese ucisă din ordinul lui Carol al II-lea în noaptea de 21-22 Septembrie 1939, cu complicitatea uzurpatorului Horia Sima, un alt mișel, un parvenit, un orgolios exacerbat, trădător pus și plătit de serviciile Oculței. Golul rămas, prăpastia adusă Mișcării a fost astupată cu secături, iresponsabili, străini de crezul Mișcării, de inima și sufletul românului, urători de adevăr, de dreptate: „*Netrebnicii, care s-au ascuns în Mișcarea Legionară slujind scopuri străine de dărmare a Țării, ca și vagabonzii și resturile odioase ale periferiei în care au căzut.*”

(75. Comunicat către români după înăbușirea rebeliunii legionare)

Când Conducătorul Statului l-a ales, în urma refuzului tuturor partidelor politice, Vânzătorul Horia Sima în loc să meargă alături de general pe drumul Onoarei, al construirii unui stat nou, naționalist creștin a călcat pe cărările infamiei cu atacuri teroriste: „*...Cazul este patologic și el a atras în jurul lui toate cazurile patologice, fiindcă numai descreierații* (36 de adepți cu care a declanșat rebeliunea n.a.) *pot urma orbește un astfel de om.*” (Mareșalul Ion Antonescu, *Secretele guvernării*, p. 59)

Niciodată o țară cum a fost ROMÂNIA noastră creștină în 1940, sfârtecătă de dușmanii externi și vitregită de vrăjmașii interni, nu putea fi salvată de un regim democrat, fie el destul de popular, ci doar de un **regim autoritar sau dictatorial**.

În acest sens se pronunță și marele savant **Constantin Rădulescu – Motru**: „*În afară de Ion Antonescu nimeni altul nu putea să salveze România de la prăbușirea determinată de cedarea a mai mult de o treime din teritoriul patriei și nenorocirile care au urmat: evacuarea întregii administrații de stat cu mii de funcționari, și zeci de mii de familii gonite din căminele lor, dezorganizarea economiei agricole și industriale a țării. Împovărarea bugetului peste măsură și pe deasupra tuturor, mai apăsătoare decât orice, deprimarea sufletească din rândurile armatei care era pe cale de descompunere și care se văzuse mutilată prin ordin de retragere necondiționată de pe hotarul Nistrului, și, mai ales, aș zice eu, haosul din sufletul tineretului nostru care își vedea viitorul lăsat la voia întâmplării. Niciodată, în istorie, nu a mai fost atâta urgie adunată pe capul unui singur popor, și în aceste condiții cel chemat să înlăture această urgie nu putea fi om politic.*” (pag. 16)

Plaiul argeșean, hărăzit de cer și de legende, ca – Țara de Argint a Neamului protodac a dat mulți fii de aur, între care și pe Ion Antonescu, care a excelat prin rare virtuți în plan social, moral, religios, militar, naționalist, politic, diplomatic.

În plan militar s-a depășit pe sine, situându-se la înălțimea tuturor crucilor, răscrucilor, cerințelor, măsurilor, hotărârilor, strategiilor, misiunilor extrem de importante. Debutul în Campania din Bulgaria a fost destul de impunător. Participarea la Războiul de Întegritate a Neamului a fost răsunătoare printr-un covârșitor efort, devotament, energie, sacrificiu, dar în mod expres prin strategia sa de excepție: „*Planul de operații al ofensivei din iulie 1917; Planul defensiv și întreaga activitate de conducere pe timpul bătăliilor de la Mărășești și Troțuși; Proiectul de dezarmare a armatei ruse care părăsea în dezordine frontul dedându-se la jafuri, violuri și crime împotriva populației civile românești; Proiectul de operații al Armatei române în Basarabia în sprijinul unirii și*

pentru menținerea ordinii; Proiectul de organizare a armatei după armistițiul de la Focșani.” (Asumarea..., pag. 26)

Generalul Antonescu a savurat cartea marelui general **Von Seek**, <<Gedanken eines Soldaten>> - „Cugetările unui soldat”, un veritabil catehism al gândirii și strategiei militare, tradusă și dăruită de colaboratorul său colonelul Gheorghe Magherescu și pusă în practică de general.

Istoricul militar **Gheorghe Jipa Rotaru**, plin de vigoarea pe care ți-o cere și ți-o dă modelul militar, încărcat cu spirit fin de observație al oșteanului permanent de veghe la hotarele Patriei, atașat de luciditatea cromatică a continuei cercetări, peste care presară infuzii masive de elocință, își citește lucrarea pe o temelie de nezdruccinat, peste care se ridică cupola documentară dolidă de evenimente, așezată pe piloni grei, masivi, fixați de resorturile scopului și sensului care le-au declanșat, reliefând apoteoza marelui său și totodată al nostru EROU-MARTIR.

„Prin misiunile îndeplinite în funcțiile ocupate pe toată perioada războiului, Ion Antonescu s-a înscris pentru vecie, alături de ceilalți mari comandanți ai armatei române din Războiul de Întregire, precum: C. Prezan, E. Grigorescu, Al. Averescu, D. Praporgescu, C. Cristescu ș.a., dar și a țăranilor – soldați patrioți în panteonul făuritorilor României Mari.” (Asumarea..., pag. 10)

În plan diplomatic, militarul de carieră s-a impus la fel de strălucitor, participând în 1920 la Conferința de Pace de la Paris, militând pentru drepturile fundamentale, milenare ale Nației sale, argumentându-le și înfierând samavolnicia vrăjmașilor-ciocli care au smuls provinciile românești din Trupul Țării, ca odinioară hunii-maghiari care sfâșiau carnea din trupul martirului Gheorghe Doja, legat pe tronul înroșit de foc.

Știind de la istoricul Gheorghe Brătianu că, după ce Armata română a salvat și a impus victoria Antantei în 1918, „puterile aliate nu numai că nu recunoșteau integral revendicările teritoriale ale României conform prevederilor Tratatului din 1916, dar îi negau și calitatea de aliat”..., Colonelul Ion Antonescu a prezentat și dezbătut Conferinței, faimoasa broșură: „**Românii, originea, continuitatea, drepturile și obligațiile lor**”, publicând-o apoi într-un studiu aprofundat de 87 de pagini și 11 anexe, ca prima sa lucrare: *Românii. Originea, trecutul, sacrificiile și drepturile lor*.

Alături de mentorul său, generalul **Constantin Prezan** a pregătit cu succes campania din Ungaria, după eliberarea Ardealului, fiind admirați magistral de faimosul mareșal Foch: „Când, după o istorică masă în patru (Francher d'Esperay, Berthelot, Prezan și cu mine) la Capșa, mareșalul a lansat ca rezultat al pledoariei noastre de a fi lăsați să trecem Mureșul, faimoasa frază: <<Allez-y!>>, am fugit la Marele Cartier General și am cerut comandantului trupelor din Transilvania să elaboreze și să înainteze imediat spre aprobare proiectul de operații. Reamintesc că lupta de la Tisa (1919) a debutat cu un dezastru. Dacă generalul Prezan și cu mine nu am fi alergat cu disperare – intrând odată la **Orozhaza**, chiar în mijlocul inamicului – de la un capăt la altul al frontului, dacă nu am fi întors în această goană trupe și comandanți din drumul retragerii... dacă nu am fi luat pe loc măsuri de ordine operative, am fi înregistrat cea mai rușinoasă dintre înfrângeri... Generalul Mărdărescu (comandant al frontului) aflându-se la Sibiu cu întreg comandamentul său... ordinele erau trimise trupelor prin intermediul Sibiului... **atât pentru menținerea intactă a unui prestigiu, cât și din delicatețe.**” (Asumarea ...pag. 27)

Contribuția ofițerului Antonescu în cadrul Marelui Stat Major a fost rapidă, radicală, profundă, decisivă, măturând după spusele generalului Ion Gheorghe: „praful așternut timp de decenii pe întregul organism al armatei române.”

A reprezentat cu stimă și excelență Regatul Român ca atașat militar între 1923-1926, în marile capitale Paris, Londra, Bruxelles.

Devenind Conducător al Statului Național, a reorganizat armata, a reformat sistemul militar de învățământ, impunându-și cuvântul autoritar, de ordine al comandantului: „**o armată mică dar puternică, cu perfectă încadrare și dotare, disciplină și instrucție... Reorganizarea armatei pe baze impuse de realități etnice, financiare, politice și doctrinare.**” (Asumarea ..., pag. 236-237)

Voința sa de fier i-a întărit crezul de militar împlinit și de politician în devenire: „Eu vreau să răstorn arbitrajul de la Viena..., de aceea, între primele noastre griji este pregătirea armatei pentru a

deveni un instrument cât mai perfecționat de război care să fie în stare să susțină efectiv politica revendicărilor noastre naționale.” (81. Președinția Consiliului de Miniștri; generalul Ion Antonescu, artizanul reorganizării armatei române în vederea participării la Războiul de Reîntregire Națională)

Poziția Țării noastre geo-politică de a se situa între doi urși uriași: unul **brun**, Germania, celălalt **roșu**, U.R.S.S., mereu flămânzi și continuu însetați după Patria noastră, o pune în situația diplomatică, să nu spun perfidă, de a se alia când cu **brunul** ca să scape de **roșul**, când cu **roșul** ca să scape de **brunul** urs.

Primul aliat, **ursul brun**, chiar dacă ne admira, ne exploata totuși nemilos. Celălalt, deși ne exploata la sânge, ne și ura visceral, mai ales că aliatul intern, laș, trădător era proletariatul comunist prin uneltele lui continuu vânzătoare.

Din ființa lui oțelită în strălucita carieră militară, flutura Crezul marelui Ostaș: „rostul unui adevărat român este nu de a-și crea o situație personală, **ci de a lupta pentru ca întreaga națiune să nu se rezeme decât pe caractere, pe competențe și pe valori de muncă, iar statul să fie condus decât cu autoritate și prestigiu.**”

(Asumarea răspunderii..., p. 39)

În ființa lui dârză, vegheată de un caracter puternic, de o demnitate aleasă, pulsa iubirea de Oștire: „Primul meu gând se îndreaptă spre oștire – reazemul națiunii. Nu aveam pe nimeni lângă mine, doar Armata, în momentul în care totul amenința să se prăbușească.” (Asumarea răspunderii..., p. 39)

Cu ajutorul Armatei va lupta pentru două țeluri fundamentale, refacerea ființei morale a poporului creștin și a țării sale ortodoxe: „Întâi ridicarea morală a acestui popor din mocirla în care s-a zbatut atâția ani, cum și unirea tuturor românilor împrejurul ideii de cinste, muncă și dreptate. În al doilea rând, repunerea țării în drepturile ei veșnice. Credința, dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omenia vor fi de azi înainte, de la cel de sus până la cel mai de jos servitor al patriei, **cartea sfântă a îndatoririlor noastre.**” (ibid., p. 39)

Asumarea conducerii Statului venea ca urmare a salvării nației sale din sfâșierile dușmanilor externi și scoaterea din putregaiului intern în care o aruncase regele străin de neam, la care se adăga competența sa militară, dar mai presus de acestea, dragostea sa aprinsă de țară și poporul care a îndurat prea mult și multe. Inimosul Locotenent Popescu Deveselu, care și l-a ales ca model pe general, îi scria acestuia în 29 Mai 1935: „D-le general, viața oamenilor care au fost înzestrați de Dumnezeu cu însușirile de mari conducători, aparține celor ce se cer conduși. Păcatul îl poartă ei dacă nu conduc sau iau conducerea un ceas mai târziu.” (46. Scrisoare adresată generalului Ion Antonescu de locotenentul Popescu Deveselu)

Conducătorul și-a pregătit ajutorul extern prin aderare la Axă: Berlin-Roma-Tokio, singura putere care corespundea cerințelor de reîntregire a Țării, impunându-și spiritul naționalist alături de cei 24 de generali capabili și viteji, punând astfel să sune ceasul luptei de izbăvire națională: „**Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești și a bisericii, pentru virtuțile și altarele românești de totdeauna. Ostași, vă ordon treceți Prutul! Zdrobiți vrășmașul din răsărit și miazănoapte. Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații voștri cotropiți. Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile noastre! [...] Înainte! Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aici de strajă dreptății și zid de apărare creștină. Fiți vrednici de trecutul românesc!**” (Asumarea..., p. 48)

Mareșalul Ion Antonescu a fost deasupra vremii sale istorice, dar timpul menirii, împlinirii, înfăptuirii sale național-creștine, i-a fost sugrumat de regele-iuda vânzător.

Trădarea *augustului* la 23 August 1944 este egală cu înfigerea unui pumnal regal în inima României.

Mareșalul, după ce Apusul i-a întors spatele și Anglia i-a cerut capitularea necondiționată și-a pregătit în bucolica atmosferă de la **OLĂNEȘTI – VÂLCEA** elaborarea Armistițiului cu sovieticii, mai ales că generalisimul Stalin susținea că „**singurul om cu care se poate sta de vorbă în România este Antonescu.**”

Acolo, scăpat de vigilența nemților a primit în secret atașații militari privind negocierile cu rușii. Pe 4 August a plecat la Rastenburg la întâlnirea cu Hitler. *„Rostul acestui refugiu de la Olănești nu este greu de înțeles: un loc ferit de indiscreții. Aici Mareșalul a dus cea mai intensă activitate diplomatică, pentru urgentarea armistițiului. Toate auspiciile erau favorabile.”* (Centru European de Cercetări Istorice Veneția, Antonescu – *Mareșalul României...*, op. cit., p. 121, 147)

În 20 August 1944 a plecat pe front. Ca bun doctinar și strateg renumit s-a impus situației frontului. Dacă sovieticii atacă în prag de armistițiu, Mareșalul și armata sa trebuia să-i oprească pentru a trata cu ei de la egal la egal. În 21 August s-a impus aliaților cerând fixarea unei pietre de hotar. În dimineața lui 22 August a transmis ordinul ca Armata română să se îndrepte spre Sud, despărțindu-se de aliații germani.

Restul se știe. Augustul monarh s-a desăvârșit prin augusta sa trădare.

Consider că Maniu, marele dilemantist care a primit plicul prin mișelul de Niculescu-Buzești și a citit acordul lui Stalin de acceptare a Armistițiului, apoi l-a dosit, spunându-i lui Gheorghe Brătianu care-l rugase să-l dea Mareșalului este artizanul trădării: *„Lasă drăguțele, poate ne mai trebuie cu altă ocazie!”* (Centru European de Cercetări Istorice Veneția, Antonescu – *Mareșalul României...*, op. cit., p. 173)

Liderii politici, mai puțin istoricul Gheorghe Brătianu, i-au dat tot sprijinul. Se pare că generalul Sănătescu a fost totuși victima regelui care, aliat cu latura comunistă, hotărâse definitiv arestarea Mareșalului indiferent de poziția lui, fiindcă Armistițiul cu sovieticii îl dezavantaja complet pe rege. Când și-a venit în fire, după riposta Mareșalului: *„Luați mâna de pe mine, nemernicilor! Sănătescule, ce înseamnă asta?”* Sănătescu a strigat subofițerilor: *„Luați mâna de pe domnul Mareșal, cum ați îndrăznit?”* Dar Sănătescu fusese deja dejucat. Atunci banditul de Emilian Ionescu a rezolvat radical situația în favoarea regelui ticălos, arestându-l pe Mareșal.

Culmea culmilor este că Mareșalul Antonescu a participat la propria sa arestare.

„- Ce căutam eu în seiful Palatului, când aprobarea condițiilor puse de mine pentru armistițiu venea pe numele meu? Se va ști cândva că ziua de 23 august a fost de mine înscrisă în istorie!” (ibid., p. 120)

Nu un război pierdut distruge puterea morală a Națiunii, ci Trădarea Țării.

După evenimentele sângeroase ale loviturii de stat din Decembrie 1989, în prima fază a nedumeririi, a răvășirii, a revenirii acelorași proletari, a acelorași slugarnici, cuprinși de isterii și vibrații la strigătul Oculței, care i-a pus la cârma țării, în plină campanie de distrugere a economiei naționale, respectiv *satanica privatizare*, Eroul, Martirul, Legendarul Ion Antonescu s-a reîntrupat luminii aurei sale aprinse de evoluția istoriografiei românești și străine prin cercetători de marcă: Platon Chirnoagă, Constantin I. Kirițescu, Iosif Constantin Drăgan, Gh. Magherescu, Constantin Pantazi, Ion Gheorghe, G. Barbul, Aurică Simion, P.P. Panaitescu, Andreas Hillgruber, Percy Ernst Schramm, Hans-Adolf Jacobsen, Larry L. Watts, la care s-au adăugat noi temerari ca Gheorghe Buzatu, Jipa Rotaru, Vasile Arimia, Ion Ardeleanu, Ștefan Lache, Ion Calafeteanu, Florin Constantiniu, Radu Theodoru, Mihai Pelin, Florin Șandru, Alex Mihai Stoenescu.

Ciocoi vechi și noi, după ce au secătuit țara, au bulversat instituțiile fundamentale ale Statului întorcându-le împotriva Nației și Bisericii Ortodoxe naționale, de frica învierii istorice a Mareșalului Antonescu și a altor Fii Aleși ai Neamului, noua INCHIZIȚIE democrat - populară a trecut la *Arderea pe rug*, a MEMORIEI celor mai de seamă PERSONALITĂȚI naționalist - creștine dacoromâne: Mihail Eminescu (*Scheletul din debara !!!*), Nae Ionescu, Petre Țuțea, Radu Gyr, Mircea Vulcănescu, Nichifor Crainic, Virgil Maxim, Ioan Ianolide, Vasile Băncilă, Ernest Bernea, Traian Brăileanu, Dumitru Stăniloae, Dimitrie Bejan, Demostene Andronescu, Mircea Eliade, Vladimir Dumitrescu, George Manu, Alexandru Ghica, Gheorghe Cantacuzino – Grănicerul, Constantin Papanace, Faust Brădescu, Pamfil Șeicaru, Ion D. Vulcănescu, Ion Antonescu ș.m.a.

„Eroii care s-au jertfit pentru idealul sfânt al românilor – reîntregirea națională – uciși, îngroșând cu trupurile lor țărâna străină, alții dispărând în adâncuri de Siberiei sau schingiuiți în închisorile comuniste din țară, după o judecată sumară și strâmbă, nu numai că nu și-au găsit până acum locul cuvenit în cartea sfântă a neamului, dar, mai mult, au fost dați uitării,

sau, și mai grav, stigmatizați ca trădători de țară, ori criminali de război.” (Asumarea ..., pag. 18)

Este o crimă monstruoasă ca niște pigmei politici, fără scupule, fără coloană vertebrală, inși acefali să se pronunțe, să condamne, să înfiereze figurile reprezentative ale spiritualității-religioase ale Neamului daco-român!

„Este de-a dreptul năucitor să constatăm, că la 30 de ani de la evenimentele din Decembrie 1989, președintele țării a promulgat sub directă impunere a unor forțe oculte, o lege criminală – Legea 217 din 23 iulie 2015 - <<pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/ 2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni căntă păcii și omenirii>>, apărut în Monitorul Oficial nr. 558/ 27 iulie 2015.” (p.18)

Constituția României se pronunță pentru toți clar și fără echivoc în acest sens:

„**Libertatea gândirii și a opiniilor nu pot fi îngrădite SUB NICI O FORMĂ!**”, alin. 1, art. 29, iar în alin. 2, același art. 29, garantează că: **NIMENI NU POATE FI CONSTRÂNS SĂ ADOPTE O OPINIE CONTRARĂ CONVINGERILOR SALE!**

Sfidând grav Constituția, „Legea Antonescu-Iohannis **interzice oricărui cetățean să judece cu mintea lui evenimente consemnate în unele hotărâri judecătorești din perioada stalinistă, chiar dacă istoria a condamnat acea perioadă neagră, definită ca adevăratul genocid împotriva poporului român!**” (Rodica Smaranda Vulcănescu, *Istoria ca o Pradă*, Ed. Mica Valahie, București-2018, p. 193-194)

Cine are dreptul să hotărască, să stabilească, să incrimineze, să legifereze *vinovăția* unor persoane, care și-au dat sângele și viața pentru Neam și Dumnezeu?

Lașii, trădătorii, dezertorii, fariseii, vânzătorii, calomniiarii, uzurpatorii, vrăjmașii viscerali ai Țării, ai Istoriei ei și ai lui Dumnezeu, neo - migratorii, N.K.V.D. – ul, Tribunalul poporului sau Tribunalul de la Nürnberg?!?

De unde atâta ură a **Oculței Inchiziționare**, împotriva Neamului român, permanent prea omenos, împotriva Țării creștine care i-a adoptat, împotriva Mareșalului care i-a protejat și ocrotit continuu?

Conducătorul Statului Național s-a opus categoric politici discriminatoare a lui Hitler, salvând cazarii polonezi și pe cei din Ardealul ocupat de Horthy. „**În anii în care un milion de români își sacrificau viața pe câmpul de bătălie, Evreii Cazari – spre a fi puși la adăpost de către Mareșalul Antonescu – au fost mobilizați pentru servicii civile, dându-li-se calificarea de <<soldăți fără uniformă pe frontul intern>>, și asimilați cu soldații ce luptau pe frontul extern, pentru a nu fi scoși din efective de oamenii SS – ului.**” (Centru European de Cercetări Istorice Veneția, Antonescu – Mareșalul României și Războaiele de..., op. cit., p. 34)

Antisemitismul Mareșalului era de fapt filosemit. Fusese logodit pe rând cu două surori evreice, la un pas de a se căsători pe când se afla sublocotenent în garnizoana Tecuci. Prima s-a căsătorit cu un evreu de al ei, cealaltă n-a fost pe placul mamei. General Pantazi amintește de o domnișoară Mendel, iar Larry Watts, care plasează evenimentul în anul 1915, susține că e vorba de Mitzi Goldberg. (Larry Watts, *O cassandră a României. Ion Antonescu și lupta pentru reformă. 1918-1941*, Ed. Fundației Culturale Române, București, 1994, p. 315)

Anticarul favorit al Generalului era evreul enciclopedist Julius Pach, care i-a procurat 5 lăzi de istorie și știință militară de autori străini, lăsate de colonelul Gh. Magherescu Academiei Naționale. Rabinul Șavran era cel mai frecvent în audiențe la Mareșal, de aceea a și mărturisit că n-a fost pogrom în vremea lui Antonescu. Când un ziar din Israel a scornit și l-a informat pe rabin că se vor abate măsuri severe asupra unei categorii de cazari, alarmat Șavran l-a sunat pe Mitropolitul Ardealului Bălan, care alarmat a venit la București, l-a sunat pe Mareșal și a cerut audiență. Conducătorul Statului l-a invitat la masă, rezolvând totodată și plângerile rabinului întristat. Și câte alte probleme de orice gen apărute ulterior, până la cele mai grele au fost rapid și definitiv rezolvate. (ibid., p. 153-156)

Editorul cotidianului săptămânal politic „**Der Spiegel**”, Rudolf Augstei se întreba întrebându-ne și pe noi cum rămâne cu cei **Trei Mari** vinovați: „*Winston Churchill, premier al Marii Britanii, pentru distrugerea barbară a orașului Dresda, Harry Truman, președintele SUA, pentru bombele de la Hiroshima și Nagasaki, iar Iosif Stalin, conducătorul absolut al URSS, pentru crima de la Katyn?*”

Rudolf Augstei l-a omis însă pe marele ucigaș hun condus cu funeralii naționale de către poporul și politicienii săi, amiralul-regent Horthy, „*nazist feroce, cel care a exterminat evreimea din Ungaria și teritoriile țărilor vecine, date de pomană lui Hitler, drept recompensă pentru ultranazismul regimului horthyst?*” (Radu Theodoru, *Mareșalul*, ed. Lucman, București-2012, p. 10)

Atitudinea redactorului șef al prodigioasei reviste de cultură națională ART-EMIS, profesorul **Ion Măldărescu** care a pus la stâlpul infamiei fără-de-legea 217/ 2015: „***strâmbul ucaz strecurat pe sub preșul parlamentului României, votat <<discret>> și la grămadă în unanimitate de nevrednicii aleși ai neamului, dornici și cu gândul la vacanțe și promulgată, nu <<pas cu pas>>, ci în pas alergător de ocupantul vremelnice al tronului de la Cotroceni, constituia un inacceptabil abuz și o rușine chiar pe obrazul Uniunii Europene***” (pag. 21)

Ieșirea din rând, din grosul turmei norodului, din uniforma generală, aspirația elitistă, purtarea în sufletul arzând a stindardului naționalist, asumarea Liniei întâi, țâșnirea către Eroism sau înălțarea întru Martiriu sunt TREPTLE VOCAȚIONALE pe care se instaurează MISIUNEA Omului chemat, de Onoare, ales de Providență.

Omul Ales, Omul Providențial este chemat de Destinul tainic al Neamului, al Bisericii sale Ortodoxe, să-și asume RĂSPUNDEREA vremurilor de cumpănă ale PATRIEI, care devin de altfel și deopotrivă propria sa CUMPĂNĂ.

„*Personalitate creatoare de istorie formată în Armată, desăvârșită în Războiul pentru întregirea Neamului, reîntregind o parte din România Mare prin eliberarea Basarabiei, Bucovinei și Ținutul Herța de sub samavolnica stăpânire bolșevică rusească, Mareșalul Ion Antonescu sintetizează, în destinul lui tragic, constante fundamentale ale destinului poporului român.*” (Radu Theodoru, op. cit., p. 7)

O viață încununată prin martiriu este întotdeauna biruitoare și nemuritoare!

Întru Enigmă și Miracol, întru Mister și Taină, întru Onoare și Datorie, întru Demnitate și Eroism, întru Patrie și Cruce, întru Autoritatea conducerii și Asumarea Răspunderii, întru Jertfă și Martiriu s-a circumscris VIAȚA și OPERA Mareșalului ION ANTONESCU, călăuzitoare de CONDUCĂTOR al Țării, de „**ULTIM VOIEVOD**”, cum inspirat sublinia răspicat marele istoric GHEORGHE BUZATU, la una din Sesiunile de comunicări Științifice – **RETRĂIRI ISTORICE ÎN VEACUL XXI**, la Școala de Toamnă – JIPA ROTARU – MAIA CATARGI.

După cum se cunoaște de către cei doritori ai Adevărului, aproape toți marii VOIEVOZI ai Neamului au căpătat CUNUNA NEMURIRII prin Crucea martiriului lor.

Nu este un paradox, atribuirea perfidă, mișelească, asupra Celui care a pregătit și declanșat Războiul de Re-reîntregire a Neamului, să fie catalogat de lașii și trădătorii Nației, drept „*criminal de război*”, ci este cea mai infamă ticăloșie pentru cei care au pronunțat-o/ promulgat-o și pentru cei care încă o mai pronunță/ promulgă.

Este o profanare adusă Eroului, respectiv EROISMULUI!

Este o stigmatizare adusă Martirului, respectiv MARTIRIULUI!

Este o ofensă gravă adusă Oșteanului, respectiv STINDARDULUI național!

Este o înjosire adusă Conducătorului, respectiv NEAMULUI!

Este o erezie adusă Crucii biruitoare, respectiv BISERICII lui HRISTOS!

Și mai este culmea stupideniei fariseice să-l numești „*criminal de război*”, pe cel care a suferit, a plâns, a îndurat, s-a bucurat, s-a rugat, s-a înrolat, s-a frânt, s-a luptat până la ultima picătură de sânge pentru Neamul său, îmbrăcând **Cămașa Morții lui Hristos**, cea dătătoare de viață!

Erorile Omului ÎNSEMNAT (de seamă) sunt cimentate în treptele pe care pășesc faptele de virtute ale EROULUI, încrustate în APOTEOZA cerească a Neamului, în PANTHEONUL său spiritual – religios.

Cultul său devine un nimb de legendă peste voia tuturor vrăjmașilor și dușmanilor.

După eliberarea ținuturilor străbune Basarabia, Bucovina, Ținutul Herța, de sub neobarbarii muscali, Conducătorul Statului Național Creștin, ION ANTONESCU s-a întrupat întru CULTUL PERSONALITĂȚII SALE RESTAURATOARE DE NEAM.

CULTUL PERSONALITĂȚII APARTINE DOAR MÂNDRIEI DE A FI ROMÂN!

Cultul personalității sale a fost cinstit în Iulie 1941 de **114 personalități române**, între care amintim pe patriarhul Nicodim, mitropoliții Nifon Criveanu, Irineu Mihălcescu, Nicolae Bălan, Gurie Grosu, Tit Simedrea, Ion Găvănescu (1859-1949), pedagog, prof. univ. supranumit „**Nestor al pedagogiei românești**”, Radu Gyr, Ion Minulescu, prof. univ. Horia Hulubei, rectorul Univ. București, prof. univ. Traian Brăileanu, savantul C. Rădulescu-Motru, prof. univ. Traian Herseni, prof. univ. P.P. Panaitescu, Constantin Papanace, Mircea Vulcănescu, Pamfil Șeicaru, Petrache Lupu-Maglavit, părintele-arheolog nemțean Constantin Mătasă, pr. Ion Dumitrescu-Borșa, Corneliu Georgescu, Elena C. Zelea Codreanu, generalii Gh. Avramescu, Corneliu Dragalina, Roadu Korne, Ramiro Enescu (1891-1949), general comandant-aviator, mareșalul Constantin Prezan, Ion Agârbiceanu, Elvira Popescu, amiralul Zaharia, comandorul Jienescu, Alexandru Marcu (1894-1955), comandor al Coroanei Italiene, dr. în Litere la Florența, decan al Facultății de Litere al Universității București, italianist de prestigiu, biograf/ traducător a lui Dante, Machiavelli, Carducci, D'Annunzio, Papini, Ion C. Petrescu (1892-1967), pedagog, prof. univ. ministru al Educației, Emil Hațieganu (1878-1959), dr. în drept, prof. univ. ministru la Justiție, Sănătate, Dr. Iuliu Hațieganu, rectorul Univ. Sibiu, Ion Simionescu (1873-1944), prof. univ. academician, dintre care s-a desprins frumoasa Principesă Ileana cu înflăcăratele cuvinte regale: „**Mândră ca româncă de Generalul și Armata noastră, vă felicit călduros pentru frumoasele cinstiri. Ileana.** (202 Bran 57 29 24/ 8 20,00)

Celor 114 personalități române li s-au alăturat multe și mari personalități străine: papa Pius al XII, Hitler, Victor Emanuel, regele Italiei, Mussolini, prințul Konoe, premierul Japoniei, Mareșalul Baron Mannerheim al Finlandei, Mareșalul Petain al Franței, Mohamed Amin Fouad, ministrul Egiptului, Vojtech Tuka, premierul și ministrul de externe slovac, generalul S. Fudzitsuka, atașat militar japonez, feldmareșalii Keitel și von Brauchitsch, general-colonel Alfred Jold, Franklin Mott Gunther, ministru american, Principele Friedrich de Hohenzollern cu grăitorul mesaj de la Sigmaringen în 30 August 1941: „**Domnule Mareșal,**

*După ce nepotul meu, M.S. regele Mihai, v-a înălțat la gradul de Mareșal al României și v-a acordat cea mai înaltă distincție militară, **Marea Cruce a Ordinului „Mihai Viteazul”**, îmi este, ca șef al Casei a cărei dinastie ocupă tronul României, o necesitate de inimă de a vă înmâna Dv., Conducătorul Statului și Comandantul de Căpetenie al Armatei Române de campanie, un semn deosebit de mulțumiri și recunoștință.*

Vă acord, Domnule Mareșal, în calitate de prim ofițer al Armatei Regale Române:

CRUCEA DE ONOARE CLASA I A ORDINULUI CASEI MELE CU SPADE

...al Dv. devotat ss/ Friedrich, principe de Hohenzollern

Tot în **Cultul personalității sale** i s-au conferit înalte medalii și distincții:

„**Virtutea Militară**” de aur (1913 dăruită de Carol I), „**Steaua României de Război**” (1913, propus de gen. Averescu și oferită de Carol I), „**Proprio Motu**” (1916, decorat de Ferdinand I), „**Mihai Viteazul**” (1919, oferită tot de Ferdinand I, la Tisa), „**Mihai Viteazul**” clasa a II-a (atribuită în 30 Iulie 1941, de cel care 3 ani mai târziu îl va trăda), **Crucea de Cavaler cu Crucea de Fier, clasele I și II** (conferită de Hitler în 6 August 1941 la Berdicev-Ucraina), titlul de „**Doctor Honoris Causa**”, ca „**omagiul pentru înaltele Domniei Voastre calități de om de Stat și ca recunoștință pentru înfăptuirea Reîntregirii și Reînălțării României**, acordat de Senatul Facultății de Drept și înmânat de Horia Hulubei-rectorul Universității București)

Mareșalul ION ANTONESCU a fost și a rămas SABIA Oștirii, STÂLPUL Statului Național, SCEPTRUL Națiunii monarhice și CRUCEA Bisericii Ortodoxe Luptătoare!

Istoricul militar, Comandorul (r) Gheorghe Jipa Rotaru, prof. univ. dr., dincolo de cutezanța sa ostășească se impune prin smerenie, bun simț, onestitate, datorie moral-creștină, prin educația călăuzită de renumiții săi dascăli și de falanga marilor Comandanți care i-au aprins flacăra mândriei, credinței și demnității, iar profesia și vocația militară ca o datorie de căpetenie căreia i-a închinat și dedicat totul, marcând figurile cele mai reprezentative, din care se desprinde Mareșalul Ion Antonescu-cea mai ilustrativă personalitate.

Bucurați-vă de Asumarea Răspunderii Mareșalului ION ANTONESCU!
Bucurați-vă de Asumarea Curajului Comandorului JIPA ROTARU!

Gheorghe Constantin Nistoroiu – Cavaler de Clio

